

kan henviser til, hvad der skete med Hensyn til Røvgjængeri og Betleri, og sige, at det Samme, der dengang skete, ogsaa nu kan skee med Hensyn til Forbrydelser mod Eiendoms sikkerheden, nemlig at man særlig kan tage dette Capitel af Straffelovgivningen for og forandre det — det er fuldkommen rigtigt, siger jeg, at denne Henvisning ikke passer, og hvorfor passer den ikke? Fordi Røvgjængeri og Betleri egentlig aldeles ikke ere criminelle Forbrydelser, de ere i deres Væsen Politiforfeelser, og det er netop Meningen, at den nye Straffelov kun skal omfatte egentlige Forbrydelser og ikke Politiforfeelser. Naar der er Spørgsmaal om egentlige criminelle Forbrydelser, maa det imidlertid dog formeentlig erkjendes for indlysende, at de samme Grundsatninger bør lægges til Grund for Affattelsen af Straffebestemmelserne i den omhandlede Henseende, som man overhovedet finder det rigtigt at lægge til Grund for en almindelig ny Straffelov. Men det er mig fremdeles mindre klart, hvorledes den ærede Forslagsstiller kan fornægte Betydningen af Tilstedeværelsen af en bestemt Criminallov, naar man vil indføre Rævningsinstitutionen, efter den Maade, hvorpaa han selv i sit Lovforslags § 2 har stillet Forskjellen mellem de mindre criminelle Sager, der skulle behandles af Underretterne, og Rævningsagerne. Det er fuldkommen rigtigt, det kan vistnok være et Spørgsmaal, om Forskjellen mellem Rævningsager og andre Sager skal søges i en Betegnelse af de forskjellige Forbrydelsers Art og Beskaffenhed, eller om man skal sætte Adskillelsen i den Strafs Størrelse, hvorom der kan blive Spørgsmaal i de enkelte Tilfælde. Det er ganske vist, at Meget kunde tale for til Rævningsretterne at henviser. f. Ex. Sager vedrørende Mord, Drab, Brandstiftelse, Voldsager, grove Tyverisager, Indbrud o. s. v.; men jeg er dog for Dieblisset tilbøielig til at troe, at det vil støde paa stor Banstuelighed at sætte Skjellet mellem de Sager, der skulle paadømmes af Rævningsretterne, og andre Sager paa denne Maade. Jeg troer, at man maa komme til at gjøre, som den ærede Forslagsstiller har gjort i Lovudkastets § 2, nemlig søge Adskillelsen i Straffens Størrelse; men vil man det, da spørger jeg: hvorledes er det muligt at give en Lov,

der skal dele Rævningsretterne og andre Retter imellem paa Grundlag af Straffens Størrelse, naar man ikke har det klart for Die, hvorledes den Straffebestemmelse er beskaffen, hvorom der er Tale? Den ærede Forslagsstiller foreslaaer, at de Sager, i hvilke Straffens højeste Grad ikke kan overstige Bøder, Niis, Rottingslag, simpelt Fængsel i 6 Maanedes, Fængsel paa Vand og Brød osv., skulle henhøre under Underretterne, og altsaa alle andre Sager under Rævningsretterne. Jeg skal nu ikke her indlade mig paa at undersøge, hvorvidt denne Grændse er rigtig eller ikke; jeg skal i saa Henseende henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), jeg troer med ham, at vi skulle være varsomme med at sætte dette store og kostbare Maskineri, som en Rævningsret kræver, formeget i Bevægelse, varsomme med at lade Kræfterne oplide sig, navnlig i Begyndelsen, hvor Arbeidet gjerne gaaer tungest fra Haanden, og i det Hele med at lægge for meget Beslag paa de Kræfter, hvis Medvirksomhed udfordres; thi den Byrde at være Rævning kan vistnok i mange Tilfælde falde meget tungt paa Borgerne, og den vil navnlig vistnok falde tungt paa dem, dersom det endelige Resultat maatte blive det samme, som er foreslaaet i Lovudkastet, hvorefter Rævningerne intet Vederlag skulle have for deres Forretninger, idet de kun skulle have Reiseomkostninger, men aldeles ikke Diater eller Noget til Anskaffelse af det Nødvendige, medens de ere tilstede ved Rævningsretterne. Jeg troer, som sagt, at vi skulle være meget varsomme med at benytte dette store og kostbare Maskineri, og at det er rigtigt at indskrænke os til at sætte det i Virksomhed ved de større Sager, der ere istand til at gjøre Krav paa mere almindelig Opmærksomhed, og derved gjøre den omtalte Borgerpligts Opfyldelse mindre tung for de paagjældende Borgere. Hvad jeg vilde tillade mig at bemærke, var nærmest kun dette, at for at afgjøre, om Grændsen i § 2 er rigtig eller ikke rigtig sat, kan man ikke undlade at tage Hensyn til Straffelovgivningen. Var det i mange Tilfælde, at Straffeloven kun dikterede de Straffe, som i § 2 ere nævnte, kunde man maastee puste Grændsen dragen ander-